

ОТКЪДЕ НАВЛИЗА ДУХЪТ НА РАЗДОРА

Джойс Майер

СЪЩЕСТВУВАТ ТРИ ВРАТИ, които се отварят, за да дадат достъп на духа на раздор в живота ни. Това са вратата на устните ни, нашата гордост и споровете. За да се съпротивим на раздорите, трябва да се научим да заключваме тези врати и да отказваме да ги отваряме, когато врагът се опита да навлезе в живота ни чрез препирните.

ВРАТАТА НА УСТНИТЕ НИ

А езикът е огън; (той е) цял свят от нечестив, поставен между телесните ни части, който заразява и покварява цялото тяло и запалва колелото на живота ни (кръговратът на човешката природа), а самият той се запалва от ада (Геената). (Яков 36)

Погрешните думи, изговорени на грешното място, наистина могат да разпалят огън. Колкото повече погрешни думи изливаме върху огъня, толкова повече ще се запалва той. С годините се научих да си затварям устата. Единственият начин, по който можете да спрете огъня, е да премахнете горивото. Спрете да го подхранвате. Много спорове могат да бъдат избегнати, ако някой просто реши да не казва нищо повече.

“Мек отговор отклонява яростта, а оскърбителната дума възбужда гняв” (Притчи 151) и “Благият език (с изцелителната си сила) е дърво на живот” (Притчи 154).

Думите съдържат сила! Но тази сила може да е или съзидателна, или разрушителна. Думите могат да станат проводници на Божията сила или на силата на сатана. Благият език притежава изцелителна мощ. Мекият отговор внася мир сред бъркотията.

Когато усетя, че раздорът е застанал на прага на устните ми, ставам много внимателна. Ако продължа да говоря, подбирам думите си грижливо. Съзнавам, че трябва да съм внимателна с тона, жестовете си и езика на тялото. Когато се подчиниш на подтика на Святия Дух, това винаги ще доведе до победа. Но когато се инатим и настояваме на своето, каним дявола да ни атакува.

Притчи 18:6

Устните на (самоуверения) безумния причиняват препирни и устата му предизвиква бой.

Винаги съм била невероятно способна да убеждавам хората около мен, че само моето мнение е правилно. Това обаче отваряше вратата и водеше до препирни. Много често се налага аз да отстъпя, да замълча и да се доверя на Бога да се погрижи за ситуацията. Всичко става много по-спокойно, когато оставиш Святия Дух да извърши увещаването.

Дейв и аз сме се научили да се вслушваме в Святия Дух за тези неща. Понякога се случва просто да не сме съгласни един с друг. Дейв е човек, с когото лесно можеш да се разбереш. Всъщност той е много сговорчив и лесно се приспособява. Но съществуват определени въпроси, по които и двамата си имаме мнение и никой не би могъл да убеди другия в противното освен Самият Бог. Понякога Бог убеждава Дейв, а понякога – мен.

Ако аз притискам Дейв и продължавам с опитите си да го убедя, в живота ни навлиза кавгата. Научила съм, че ако се смиря под мощната ръка на Бога и чакам Него, Той и само Той е в състояние да убеди съпруга ми в определени ситуации. Предпочитам да живея в мир, вместо всеки път да постигам своето. Нека думите ви да извира от мъдростта вместо от емоциите.

Притчи 12:18

Намират се такива, чието несмислено говорене пронизва като нож, а езикът на мъдрите докарва здраве.

Притчи 12:16

Безумният бързо и явно показва гнева си, но благоразумният не забелязва оскърблението.

Когато някой ни оскърби или нарани чувствата ни, можем бързо да излеем наранените си емоции в поток от думи. Но ще е по-добре да пренебрегнем обидата и да позволим на Бог да се справи с човека, който ни е наранил.

Съществуват моменти, когато трябва да се изправим срещу някого, но е изключително важно да ходим в мир и във всеки миг да сме чувствителни към Святия Дух. Понякога аз не желая да се справя с някой въпрос, но Бог ми показва, че трябва да го направя. Случва се обаче и да избухна и да ми се иска да кажа на някого, че няма вече да позволявам да се държат лошо с мен и да ме използват. Но независимо колко много ми се иска да се противопоставя на този човек, Святия Дух непрестанно ми повтаря да оставя всичко така.

Не подхранвайте огъня и не отваряйте врата за препирни. Езикът е в състояние да разпали нечисти пламъци в живота ни. Но дори когато погрешните думи вече са разпалили пламък, правилните думи, или мълчанието, могат да го угасят.

ВРАТАТА НА ГОРДОСТТА

Притчи 13:10

От гордостта и нахалството произхождат само спорове, но проникателната и богоугодна мъдрост върви с благоразумните.

Спомнете си, че споренето е раздор. Този стих ни казва, че раздорът навлиза през вратата на гордостта. Макар че първо неправилните думи отварят вратата за

раздора, само гордото сърце може да откаже да замълчи в името на мира. Гордостта изисква да си кажа мнението; аз трябва да имам решаващата дума! Гордостта не може да ме доведе до победа. Божието Слово ни учи, че тя е път към гибел.

“Гордостта върви пред погибелта и високомерният дух – пред падането” (Притчи 16:18).

Ако не сте готови да се смирите, няма и надежда за мир. Всяка година милиони семейства се развеждат, а единственият действителен проблем при много от тях е гордостта. Нито един от двамата не е могъл да каже “съжалявам”. Нито един от двамата не е могъл да признае “Не бях прав.”

Авдий 13 ни казва *“Гордостта на сърцето ти те е измамила.”* Гордостта ще измами човека и ще го накара да мисли, че е прав, когато в действителност греши. Ще говоря по-подробно за тази измама в следващата глава.

Осъждението, критиките, клюките и клеветничеството позволяват на раздора да влезе, но всички тези неща са породени от гордостта. Осъждайки другия, ти все едно казваш “Несъвършеният си ти!”

В Лука 18:10-14 намираме пример за това как гордостта и осъждението могат да ни погубят. *Двама мъже влязоха в храма (в ограденото място) да се помолят; единият бе фарисей, а другият бирник. Фарисеят се изправи суетно и започна да се моли пред и в себе си така Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човеци, грабители (изнудвачи), мошеници (неправедни в сърцето и в живота си), прелюбодейци и особено не като този бирник. Постя два пъти в седмицата и давам десятък от всичко, което придобия. А бирникът (едва) стоеше надалеч и дори очи не повдигаше към небето, а се удряше в гърдите и казваше Боже, бъди милостив (благодарен, снисходителен) към мене, който съм толкова порочен грешник! Казвам ви, че този човек си отиде в къщи оправдан (опростен, извинен и стоящ право пред Бога), а не онзи; защото всеки, който възвишава себе си, ще се смири, а който смирява себе си, ще се възвиси.*

Забележете, че гордостта ни следва дори когато влизаме да се молим в тайната ни стаичка. Може да си мислим, че се молим за недостатъците на някой друг, а всъщност да действаме, подбудени от дух на осъждение и критика. Докато се опитваме да поправим друг човек, възможно е ние самите да бъдем заслепени за собствените си недостатъци от духа на гордост.

ВРАТАТА НА СПОРА

От историята знаем, че фарисеите са прекарвали много време в спорове относно Писанията. Една от думите, с които се дава определение на раздора, е спор. Християните доста често се впримчват в раздори, когато спорят върху Писанието. Един мисли едно, а друг вярва в нещо различно. Всеки от тях настоява на своето мнение и се опитва да убеди другия. Скоро след това между тях навлиза духът на раздор и взаимоотношенията им се разрушават.

Преди известно време наехме трима нови служители. И тримата бяха много млади и се нуждаеха от няколко години, за да израснат в Господа. Скоро след като започнаха работа, някои от другите служители в отдела ме осведомиха, че усещат раздор между тримата вследствие споровете им върху различни части от Писанието.

Споровете, които се водят относно написаното в Библията, са в резултат на духовна гордост. Това е най-отвратителният вид гордост за Господа. Неговото Слово ни учи, че не трябва да спорим, да доказваме и да се препираме един с друг за първото място.

Дейв и аз говорихме с новите си служители и за щастие те лесно се поправиха. Вратата на спора бе затворена и раздорът секна.

Ако си мислим, че знаем всичко, то тогава не знаем нищо. Когато вярваме, че все още имаме много да учим и спрем да раздаваме мнения, най-накрая ще сме достигнали до мястото, откъдето започва знанието.

Защото бях решил да не зная нищо друго (да не съм запознат с нищо, да не показвам знанието си за нищо и да не съзнавам нищо друго) между вас, освен Исус Христос (Месията) и то Христа разпнат. (1 Коринтяни 2:2)

Павел не само че беше фарисей, но нарече себе си “син на фарисеи” (Деяния 23:6). Той бе един от главните фарисеи и бе изключително добре образован. И въпреки това той казва, че по-скоро би предпочел да забрави всичко, което някога си е мислел, че знае, за да има Христос. С годините съм осъзнала, че ако искам да стоя настрана от гордостта, трябва често да се приковавам към кръста. Трябва да “познавам Христа и то разпнат”.

Твърде често не разбираме значението на такива твърдения в Божието Слово, затова не ги забелязваме и изпускаме един много важен урок. В Посланието към Римляните се казва, че няма да царуваме с Него, ако не страдаме с Него.

И ако сме (Негови деца, то сме и (Негови наследници, наследници на Бога и сънаследници с Христа (споделяме Неговото наследство с Него; но трябва да споделим първо Неговото страдание, ако искаме да споделим и славата Му. (Римляни 8:17)

Сега се наслаждавам на славен мирен живот, но трябваше да премина през страданието, докато се науча да преглъщам гордостта си и да си държа устата затворена, когато Святият Дух ме напътства да го направя. Трябваше да се науча, че когато се мислех за права, най-често грешах.